

тистъ. Защото този артистъ се намираше въ полета на своитѣ мжки сили, а същевременно — и въ разцвѣта на своя бодъръ даръ.

Изниква другъ въпросъ. Не бѣше ли опасно Б. Андреевъ да залѣзе преди да даде очакванитѣ образи? Напълно можемъ да бждемъ спокойни — сериозната игра на актьора даваше основание дълбоко да вѣрваме въ неговата звезда. Не само неговата школа, неговата системна работа, неговата желѣзна дисциплина, неговата мъжествена воля, но и неговата природа на актьоръ и човѣкъ вдъхваха здрава вѣра.

Като се иматъ предвидъ тѣзи бѣгли животописни сведения за него и тѣзи скромни преценки за неговото сценично творчество — всѣки може да си направи заключение : какво загуби българскиятъ театъръ съ смъртта на Богомилъ Андреевъ?

Да казваме ли : голѣмъ, даровитъ, незабравимъ...

Нима смъртта не се подигра съ него и съ всички ни? Нима въ неговото лице тя не пречуни още една свидна и свѣтла надежда на българския театъръ?

Отъ тая смъртъ загубихме всички : театърътъ — единъ прекрасенъ артистъ ; ние зрителитъ — единъ любимецъ на сцената, който ни доставяше истинско удоволствие и наслада съ хубавата си и културна игра.